

© Mălin Stan

Editura EIKON, 2011

Cluj-Napoca, str. București nr. 3A

Redacția: tel 0364-117252; 0728-084801; 0728-084802

e-mail: edituraeikon@yahoo.com

Difuzare: tel/fax 0364-117246; 0728-084803

e-mail: eikondifuzare@yahoo.com

web: www.edituraeikon.ro

**Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS) –
cod 132**

ISBN 978-973-757-516-6

Editori: Valentin AJDER
Vasile George DÂNCU

Corectură: Mălin STAN
Dragoș VIȘAN

Copertă și tehnoredactare: Ioachim GHERMAN

mălin stan

haos și subtilitate

**Cu o Prefață de Dragoș Vișan și
o Postfață de Vlad Slăvoiu**

E I K O N

Cluj-Napoca, 2011

rafinat fie și într-o viață întreagă, până la transformarea acestora în bulgări de înțelepciune, intuiție și stil. În ce măsură a reușit autorul această translație mi-ar plăcea să văd că ne-o spun cronicarii de literatură și filosofie, care nu cred că au motive să rămână indiferenți la încercarea sa; ceea ce-i sigur e că instrumentul intelectual folosit de el în acest sens e cel corect: „omul este primitiv când își reprimă vorbirea din inimă”. (pg. 194).

Și chiar așa e.

Vlad SLĂVOIU

cuprins

Credința fără oglindă – cunoașterea originară la Mălin Stan – Prefață de Dragoș VIȘAN	5
1. Slăbiciunea discursului și multiplicarea lui. O lume întreruptă brusc.....	9
2. Libertatea descendenței, libertate ce simte haosul, alăturare neinterdependentă, libertate maximă	11
3. Universuri invizibile, spații de pătruns.....	15
4. Socializarea în general, infinitul ei, dialogul între stări.....	17
5. Dialogul exterior nu suportă profunzimea	20
6. Ispita logică, scurt circuit între obiectele logice	21
7. Abisul și corporalitatea sa, abisul rugăciunii, atacul lui Dumnezeu	27
8. Scrisul, motorul universului ce se îneacă.....	40
9. Conștiința lucrurilor depărtate de eu, grup, Dumnezeu.....	44
10. Continuitățile cotidiene, fapta legată în ea însăși depășind istoria ca dimensiune.....	48
11. Cotidian ciclul minim, trăire filosofică	51
12. Cultura radicală, ratată, superioară, ostentativă.....	53
13. Non-sens, pustiu minimal.....	59
14. Progresii divine, disocieri blestamate, credințe duale	61
15. Existența îndoielii necunoscutului	75
16. Istoria mistică – o limitare, istoria dispariției animalice.....	77
17. Filosofie restrictivă, periferică, neutră. Generalități particulare.....	83
18. Matematici inovative, matematici false, matematici înalte ce adună.....	91

19. Credința în Dumnezeu și atributele ei.	
Lipsuri ce mențin omul în relații deschise	109
20. Natură neutră, provocată de eu și legi unice	123
21. Rezolvări tacite ale problemelor de gândire	128
22. Scenete mistice evită timpul ca pe-un dușman.....	135
23. Inspirația divină ce combate	
pe cea malefică în concurs	138
24. Intuițiile în grup, aglomerația de sine.....	139
25. Spațiul lumesc, lume haotică și forțată.....	142
26. Boală sau gândire dezorganizată asumată.....	145
27. Originile prostiei extreme.....	146
28. Poezia, o peșteră afumată și părăsită.....	152
29. Realități forțate și trăite la extreme	157
30. Știință subtilă, o imposibilitate doar în veci.....	159
31. Ce știe cineva ca Socrate, anonim	161
32. Legi și formule umane	164
33. Timp inexact, viitor incert,	
timpul ca atmosferă, cultură.....	166
34. Viața ca percepere depărtată a morții	178
35. Vis și creație.....	180
36. Voința necunoscută	185
37. Legile modernității, aplicația dreptului	186
38. Arta redusă	191
39. Morală ascunsă în fapte.....	191
40. Omul ce persecută materia calculându-se.....	193
Fazele filosofiei – Postfață de Vlad SLĂVOIU	
	199

personală dăruire, în care răsare înfinitatea probabilităților acțiunii, a variantelor ce se materializează treptat. Actul scrierii nu este străin de actul genezic, după cum actul vorbirii implică sinergic o gândire prealabilă, aproape concomitentă, după cum afirmă Ferdinand de Saussure. Tot ceea ce se fixează după act, după creație, conține prin arbitrarul său, prin formă și un germen al morții, deprecierea ideilor fiind din start condiția existenței lor. Gândul ispititor de-a trece etapa, de-a greși chiar intenționat, prevalează într-o primă fază. Reținerea de la aceasta, controlul, raționamentul nu s-au instalat, iar omul contemporan nu se simte suficient conectat cu absolutul, ci vorbește ca în somn cu el, fără să spered măcar în vreun pact faustic, în gnoză, în deliberare, judecare sterilă a realității, pentru că sunt faze depășite ale cunoașterii în modernitate. Visare diametral opusă actului – iată de fapt ceea ce ar putea să se ascundă în spatele conceptului de prim imbold aristotelic și scolastic din care ia naștere universul.

A ne în-trupa! Iată și o comandă, de fapt alegerea venirii „în grup”, în coloană, în trupă. Ordonare benevolă ori încolonare forțată, fatalist înclinată către cădere? Dat fiind faptul că nimeni nu vine singur pe lume, doar pleacă așa din trup, bănuim că ideal ar fi ca sufletul să se întoarcă laolaltă cu alte suflete, așa cum a și venit pe pământ, la starea sa primordială, la iubire, la credința în oglindă.

Dragoș VIȘAN

1. Slăbiciunea discursului și multiplicarea lui. O lume întreruptă brusc

Riscul introducerii unei idei în context este acela de a-i dezvălui sensul, prin a-l acoperi pe unul în aparență mai important. Adică de a nu avea discernământ și a nu te abține în a impune negativul sens și, văzându-l, să nu-i știi bazele. Titlul, ideea, este o idee neterminată și care trage în jos și la propriu și la figurat textul respectiv.

A afla detalii despre un subiect vag e ca și cum ai aprofunda o temă filosofică relevantă pentru alții, cu aceștia fiind în legătură mistică sau directă. Doar că subiectul este bazat pe legi psihice, unde nu se acordă atenție sentimentului.

Secretele care determină acționarea absolută sunt căutate mai mult în ceea ce este analogic cu vagul urmărit, cu scopul nedeterminat. Doar raportate la sfârșit sunt taine.

Nesiguranța sau îndoiala referitoare la ceea ce spune un anumit discurs se mută pe „celălalt tărâm”, de cealaltă parte, prin simpla prevedere, anticipație, care în timp devine absolut singură și se identifică cu omul care, în criză fiind, îi preia toate atributele, caracteristicile. Conștientizarea face din subconștient un teren de calcul.

Lungimea discursului pune în evidență în primul rând o singură parte a lui, ceea ce îi dă lungime și în timp; cealaltă e decadentă pentru orice autor ce o percepe. Vizualizarea în ansamblu îi dă doar sclipirea de moment. Celălalt, receptorul devine o probabilitate ce poate teoretiza ideal, doar prin simpla raportare, ceea ce se simte aproape de psihometrie. Orice contact „între” cei doi este o oprire forțată și îndelungată, revenirea goală la discurs.

În relația simplă, unde dualul e evident, mesajul cât mai argumentat se lasă dorit cât mai mult timp, prin prelungirea inerțială a discursului, fără o voință controlată.

Derularea discursului pune față în față două situații reale de a concretiza esențialul, ca și cum ar fi făcut-o o infinitate de indivizi. Astfel fiecare vine c-un punct de vedere ce se integrează și poate fi perceput și de profani, de fiecare adică, chiar și de cei mentali, fictivi, plâsmuiți de credință, imaginați. Acesta-i singurul caz când imaginația e cunoaștere.

Dacă cineva poate vorbi, râde sau plânge o oră continuu, ceilalți cred orice despre el: căci se detașează și îl pun într-un cadru de îndoială. În subconștient e o îndoială spirituală.

Discursul multiplu, pe mai multe nivele își distruge coerența, fiind sensibil la mai multe atrageri de atenție sau obiecții. Întreruperea cursivității, prin atenționări banale, critice și aplecate spre înțelegerea lui, dezorganizează sinele și din el sunt lansate direcții de pătrundere cu o conștiință ce se îndreaptă spre ceilalți, eliminând esența omului. Întreruperea este adăugarea a încă unui sens.

Un discurs ținut fără să cunoști repererele în legătură cu ideile desfășurate e un nonsens.

În grup, într-un discurs, intervenția maximă a unuia înseamnă ruperea sa și crearea unei plase ce fracturează și spiritul lui personal și pe cel al celorlalți. Farmecul grupului este că atinge și discursul, dar fără să se apropie de el.

Trăirea discursului este canalul în care informația ajunge la celălalt, indiferent cine e sau ce se transmite din ruptura făcută în om.

Aglomerările de amintiri înțeleg lumea absolută în singular și abstractivitate. Punerea cap la cap introduce omul neinițiat în miezul socializării.

Un singur cuvânt este oprirea procesului conflictelor ce cad ca hibridul sacru-profan, dându-i sens în fundamente.

Discursul universal este al imaginației doar prin timpul exterior omului, adică din concentrarea naturii. Spre deosebire de poveste, care este totalitatea gândurilor retractile, și de valorile intelectului pentru moment, care reprezintă inversul dezvoltării controlate. Slăbiciunea este apariția elementului-om fără memoria nihilizării ca efect al credinței lui.

2. Libertatea descendenței, libertate ce simte haosul, alăturare neinterdependentă, libertate maximă

Sub lumina energiilor fizice, un lucru sau entitate liberă, o dată perceput(ă), devine haotică, adică iese din sistem și devine necontrolabilă.

Hazardul este libertatea fără fundament și viziuni. Apariția lor aduce un calcul ce nu se poate aplica imediat, ci doar la ceva dat, care nu mai are nevoie de el decât pentru a fi o ocupație a omului fără să-și dea seama, gândirea.

Libertatea e maximă în context mitic când se formează credințele. Iar în context duhovnicesc când apare la propriu Dumnezeu.

Libertatea e desfășurarea printre acte culturale nevalidate, neconfirmate, nerecunoscute, și necunoscute doar în prezentificare; adică acum prin strecurarea în misterul

acestei fraze: libertate hermeneutică, minimum în credință, adică acolo unde există un suport. Acesta e simbolic și exemplificator.

Un lucru liber, fără să depindă de ceva, dus până la capăt, devine haotic și parte din univers.

Libertatea, ca raționare a cât mai puțină știință, se practică fără să știe care e obiectul ei; se apropie de contemplarea lui Dumnezeu.

Libertatea dusă la extrem e adusă de omul ce se transformă. În acest caz, fără să-și dea seama, la fel ca și generalizările trăite.

Filosofia celorlalți e fundamentul libertății omului care gândește în credința că e singur. Până acolo că se consideră că omul e limita lui.

Ființarea în lume anulează începutul și sfârșitul ei, dând senzația de banalitate și lejeritate în mișcări, libertate a trupului ținut de departe de limite ca și când ar fi mort.

Libertatea necondiționată face posibilă alegerea oricărui lucru și fără efort, de la sine. Se încadrează într-o structură coerentă. Orizontul morții atenuază variația aceluși lucru și structura se naște din el.

Libertatea în rugăciune este ca libertatea în înțelegerea tuturor lumilor, mai ales ale celor care n-au existat când rugăciunea era singulară și doar în suflet. Astfel ceilalți sunt liberi în chip absolut față de trecut.

Libertatea gândirii crucificate învie libertatea trupului cu aplecări spre rugăciunea ca inovație pe lângă un act creator nedefinit și căutat fără reușită, doar simțit.

Deosebirea dintre actele abisale și cele de suprafață, una material exterioară, se particularizează în raportul înăuntru-afară destul de viu. Atunci când omul e singur și în comuniune, în același timp. Actele vii sunt extensibile în timp și nu în spațiul care este prezentul pur și mort pentru unitatea corporală a omului. Dat fiind faptul că mișcările sale, reduse ca arie, nu pot influența universul fără cele naturale imediate. Cele naturale o fac haotic. Astfel el e tot ce percepe și poate deveni idee.

Gândurile nu pot fi agresive dacă le privești din exterior. Și nici valoare nu pot avea dacă sunt lăsate singure cu libertatea lor și fac ce vor și cum vor cu sufletul, care se pierde prin faptul că acele gânduri au manevrat ceva nedefinit și în final inexistent.

Omul este revoluționat de ceilalți când este o mulțime de concepte interdependente și fiecare din ceilalți sunt unități. Fără legături între el și ceilalți. Libertatea de asociere este legea de ciclicitatea naturii lui.

Prosperitatea venită ca urmare a respingerii anumitor situații și împrejurări asigură liniștea aceluși om ca și cum ar fi dobândit-o în mijlocul acelor evenimente ce n-au nicio legătură cu bunăstarea și conștiința libertății dătătoare de legi.

Problematica, teoretică prin însăși existența ei, pune reperatele pe care se sprijină în conexiuni, formale sau informale, fiind singura care asigură libertatea înainte de cunoaștere. Spre exemplu problemele latente care leagă oamenii, după cunoașterea lor, conferă libertatea, înțelegerea analogiilor indivizilor prin încremenirea căderii în istorie, formând o construcție interioară.

Oprirea omului din avântul dat de o latență, nu se realizează prin a spune contrariul, ceea ce nu se așteaptă, ci prin amintirea unui caz ce i s-a întâmplat și e pus pe seama unuia ca excepție și care trebuie eliminat, îndepărtat. Această oprire este statornicia aceluia caz care devine fundament pentru credință.

Simplul contact cu celălalt, liber, blochează sistemul cu o hibă de imaginar pur al posibilității sale culturale. E vorba despre emoția ratată, trecută ca un suspin.

Dacă se elimină câte o variantă de a acționa care pare a fi bază, atunci toate ies în afară, iar dacă cel puțin una nu este în competențele omului, omul nu mai are libertatea asupra niciuneia.

În libertatea credinței, argumentarea dă limite omului în grup, în înlănțuirea oamenilor, dar singur, fără ei, prinde puritate ceea ce îi pierde din substanță prin simpla alăturare existentă în trecut.

Raportarea la interior este în contrast cu raportarea la lume, nu prin ea însăși ci prin divinul neconștientizat. Acestea devin două forțe ce se atrag și subconștientul le calculează apropierea pentru armonie, închiderea lor prin alăturarea universului.

Libertatea absolută este spațiul dintre două gânduri, conectate sau nu, după ce s-a încărcat cu permanentizarea speculațiilor din el.

Conceptele universale sunt piedici în trăirea omului liber.

Libertatea ale cărei forțe sunt magnetizate de grup este mișcarea indivizilor din el și mișcarea transcendentă a

celor din lume. Revenirea la un singur om după ce s-a interrelaționat, se face simplu prin prezența lui Dumnezeu care susține o singură integrare. Aparent nu are specificul de regresie. Cel ce nu ține pasul, oscilând, poate cădea în necredință.

Libertatea sacră a omului este reacția lui infinită la revoltarea îngerilor. Orice act în acest context este control și calcul pe trepte, adică voia lui Dumnezeu din om.

3. Universuri invizibile, spații de pătruns

Universalul se creează prin apărarea valorilor care profanilor li se par esențiale și eului respingătoare. Prin asta depărtându-se de la sine tot ce este dual și tot lucrul trecător, văzut de sus – adică lumescul –, cotidian în care trăiesc toți grămadă. Universalul este o disociere ascunsă.

Calculul instinctiv după un model de necuprins cu mintea este cel mai apropiat de haosul care e atras în simț ca și când ar fi neperceput.

Conceptele spațiu și timp pot cel mai ușor să primească elemente pentru metaforizarea reală a lor. Restul, cele care nu au fost prinse, sunt supuse prin așteptare. Sfârșitul lor e începutul lumii. Dacă ele aparțin de ceva anume din lume, aceasta se manifestă ca ele și nu ca cele metaforizate.

Universul este o coerență stilizată.

O viteză mai mare decât a luminii e aceea de legare a imaginilor.

Un spațiu în care s-a imaginat ceva cu succes aduce un altul cu aceleași caractere, dar cu puncte care să-l mărească absolut fără să se vadă.

Propriul loc într-un spațiu este invadat, chiar în aceeași măsură ca și la apropiați, de aceea este invizibil și de nedescoperit. Aici e izvorul matematicii.

Spațiile revelate pun în față două direcții: una în care există frica de intermediari și alta unde-i înfruntarea lor prin calcul. Spațiul pune un singur om în față, mulțimea e dată doar de timp.

Spațiul imediat este împins de voința celuilalt necunoscut când el este intermediar, o verigă în cohortă, atmosfera eului de zbatere cu capul tăiat. De unde lumea îl copie ca pe-un mijlocitor divin.

Punerea în situația celuilalt creează o dimensiune a spațiului nou: mai mulți ceilalți determină spațiul unde sacrul și profanul sunt libere atribute minime.

Constrânse de puterile de exteriorizare, sentimentele omului sunt forțe pentru deplasările în spații străine.

Răul este perceperea imediată prin simțul haosului, binele prin revenirea la forma inițială.

Doar într-un cadru spațial iraționalul apare cel mai evident și omul din el nu se înțelege cu nimeni dintre ceilalți, prin credința că poate îl duc la Dumnezeu. Apare din simpla alăturare a doi termeni opuși de descoperit.

4. Socializarea în general, infinitul ei, dialogul între stări

Infinitul social este posibilitatea fiecărui om de a relaționa cu altul în vederea intuiției aproapelui cu concepții preconcepute care să-i răspundă la toate dilemele posibile – o utopie! Între mai mulți oameni infinitul devine material, adică cu pornirea de a realiza fapte veritabile, imposibile în cadrul prezent cu potențial cultural. Orice depășire a acestuia înseamnă o autodepășire a culturii, peste așteptările preconizate, adică inumane, de neatins de către aproapele său, imposibile pentru înțelegerea lui doar pentru că grupul nu mai poate primi niciun membru – lege apărută din neant.

Din contrazicerea în grup, prea exagerată, se concretizează, se creează idei având în centru oameni imaginari cu forță, deci fictivi. Ea este înălțarea deasupra oamenilor apropiați, despre care nu se știe nimic, dar despre care se presupune. Cei din lume impun oameni reali dar intangibili. Ea se diferențiază de filozofie, unde primează materia lor ființială. Contrazicerea simplă este teribilism. „Extremele sunt aurite” este o formulare teribilistă dacă se au în vedere numai imperative.

Socializarea este oportunitatea diversității maxime a atacurilor inofensive și ofensive. Această socializare este anularea contactului ce ar putea-o abgrada, prin trăire concentrată.

Tot ce se exteriorizează din neant este un tabu pentru marile sentimente, ce sunt dintotdeauna și își blochează conexiunile dintre ele la nivel social.

În dinamica socială, imaginea este ceva străin și semn al dominării de către altcineva. Static, ea devine contemplație.

Socializarea adăugă informații pe lângă un subiect, involuntar, dacă subiectul n-are legătură cu ceea ce vrea omul să spună despre ceva și dacă e format numai din forțe necunoscute ghidate numai de necesitatea de a răspunde pentru o formalitate. Acest fel de socializare este un atac mascat în om și unul violent în contact cu alții. Cugetul trupului, împreună doar cu sufletul, este moarte, deci relaționarea suflet-trup ca socializare e vitală în cazul când se produce o atmosferă generală a atacurilor. Cel ce vrea să-și impună punctul de vedere vizavi de-un subiect neuniversal este ucigaș de oameni.

Valoarea își are cadrul social în cele mai îndepărtate locuri, sau acolo unde se scapă de uniformizarea ideilor printr-o cădere, care cultural este denumită prostie. Se găsește aici ca o excepție, cea mai puternică dintre toate.

În intensitatea dialogului redus, replicile celui alt sunt propriile replici ca început continuu de adâncire a ceea ce s-a spus deja.

Socialul este posibil, în general, dacă va exista o mai mare concentrare și durată a ceea ce urmează decât ceea ce se știe deja, care astfel devine dialog între stări. Dialogul acesta venit ca finalitate la un discurs este sfârșirea la tot ceea ce este legat de subiectul lui uman. Dacă s-a început conștientizarea lui, dialogul din ciudat trece în nihilism menținându-se pe tot parcursul în locul celui sfârșit. Prima etapă de control al cuvintelor. În grup, sinele cel mai profund este într-unul din ceilalți, iar cel propriu finalizează și încheie armonios condițiile de existență a grupului și a vagului dintre oameni care-i mijlocul ascunderii și e dat de imposibilitatea de-a duce până la final voința comunicării – dialog cu oameni fictivi, cu eul.

Baza socialului face ca lucrurile înalte să nu aibă o bază, ea fiind împrumutată, dar ca folosință și nu ca posesie. Baza socialului dă lipsă de înțelegere conținutului unui lucru, fapt observabil în orice punct al evoluției.

Dialogul între stări este atunci când nu ești sigur pe tine și asta are efecte unde nu te aștepti, unde te regăsești cel mai greu, între aceste informații. Acesta presupune legături forțate cu cele superioare. Dacă este văzut din exterior și pare că se diminuează până la cuvânt. Dacă e nevoie de replică și de apărare în același sens. De exemplu, prin fraza „Aș vrea să mă transfer, dar nu-s sigur.” – pentru a ieși din cliniciul acesta real sau aparent – poate fi dată o idee superioară ca temă forțată a frazei, drept cea mai bună soluție și este legată de orice element al frazei prin care trăiește. În ultimă fază, este un dialog divin.

Dacă într-un grup restrâns și vital pentru sănătatea psihică se respinge un cuvânt ca inexistent, chiar dacă el există, acel cuvânt nu mai există și nu poate fi legat de niciun rest susceptibil de continuare. Restul rămâne ca la sfârșitul lumii, la fel cum sunt marginile corpului, la cădere.

În interior ideile cu mai multe sensuri devin unul singur. În apropierea socialului ideile devin mai multe gânduri ca valențe ale acelor idei. Interiorul în contact cu oamenii unește gândurile cu ideile și le dau aplicare, ceea ce până acum nu se realiza, ci erau independente de gândirea socială, adică spontană și imediată, chiar la modul latenței lor.

Râsul are un raționament inconștient care, educat, se poate opune involuntar bucuriei.

Niciun mulțumesc sau atitudine măgulitoare nu poate calma sinele ascuns provenit din raționamentul inconștient, care răspunde în eu, ci îl întărește pentru a merge pe făgașul nonsensului de unde viitorul se poate cunoaște.